

καὶ βοηθοῦσιν ἡμᾶς ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ζωῆς καὶ παρηγοροῦσιν ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου.

A. M.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΣ

Μίαν φορὰν ἦτο ἓνας νέος καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ νυμφευθῆ. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπαναπαύσῃ τὴν συνειδήσιν του ἠθέλησε νὰ συμβουλευθῆ ἕνα φρόνιμον καὶ πολύπειρον φίλον του. Ὑπῆγε λοιπὸν καὶ τὸν ἤυρε.

— Ἀγαπῶ μίαν νέαν καὶ τὴν θέλω γυναικᾶ μου.

— Πάρε τὴν, ἀποκρίνεται ὁ φίλος του.

— Ἀλλ' οἱ γονεῖς μου δὲν τὴν νοστιμεύονται καὶ δὲν θέλω νὰ τοὺς λυπήσω.

— Μὴ τὴν πάρῃς.

— Ἄν δὲν τὴν πάρω θὰ ἦμαι δυστυχῆς ὁσφ ζῶ.

— Πάρε τὴν.

— Τὸ κακὸν εἶναι ὅτι εἴμεθα καὶ οἱ δύο πτωχοὶ καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς θὰ τὴν ζήσω ἂν τὴν πάρω, διότι εἶναι καλομαθημένη.

— Μὴ τὴν πάρῃς λοιπὸν.

— Ἀλλὰ μὲ ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἀγαπῶ. Θὰ ἐργασθῶ καὶ θὰ ζήσωμεν.

— Πάρε τὴν.

— Ἄν ὅμως ἀποκτήσωμεν οἰκογένειαν, τί θὰ γείνη τότε; Πῶς νὰ τὴν πάρω χωρὶς λεπτόν;

— Μὴ τὴν πάρῃς.

— Εἶναι τόσον εὐμορφη καὶ καλὴ!

— Πάρε τὴν.

— Φοβοῦμαι μὴ με κατηγορήσῃ ὁ κόσμος ἂν τὴν πάρω.

— Μὴ τὴν πάρῃς.

— Πάρε τὴν! Μὴ τὴν πάρῃς!... Δός μου μίαν συμβουλὴν σωστήν. Εἶπέ μου τί θὰ ἔκανες σὺ εἰς τὴν θέσιν μου.

— Ἀκουσε, φίλε μου. Ὅ,τι καὶ ἂν σὲ συμβουλεύσω ἐγὼ δὲν ἀξίζει. Ἴδου τί θὰ ἔκανα εἰς τὴν θέσιν σου. Ὅταν σημαίνῃ ὁ ἐσπερινὸς θὰ ἐπήγαινα εἰς τὸν αὐλόγυρον τῆς ἐκκλησίας καὶ θὰ ἔκανα ὅ,τι μοῦ εἶπῃ ἡ καμπάνα.

— Ἀλλ' ἡ καμπάνα δὲν ὁμιλεῖ.

— Ὅμιλεῖ εἰς ὅποιον ἤξεύρει νὰ τὴν ἀκούσῃ. Πήγαινε καὶ δοκίμασε.

Ἐπλησίαζεν ἴσα ἴσα ἡ ὥρα τοῦ ἐσπερινοῦ. Πηγαίνει ὁ νέος πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Ἀρχίζει νὰ σημαίνῃ. ὦ τοῦ θαύματος! Ἡ καμπάνα ὁμιλεῖ τῷ ὄντι. Τίγκ, τὸγκ, τίγκ, νὰ τὴν πάρῃς, τίγκ, τὸγκ, τίγκ, νὰ τὴν πάρῃς, νὰ τὴν πάρῃς, τίγκ, τὸγκ, τίγκ, νὰ τὴν πάρῃς, νὰ τὴν πάρῃς, νὰ τὴν πάρῃς!

Πηγαίνει ἀμέσως ὁ καλὸς σου, εὐρίσκει τὴν νύμφην, δίδει τὸν λόγον του καὶ μετ' ὀλίγου ἡμέρας γίνονται οἱ γάμοι. Ἐννοεῖται ὅτι ἦτο

προσκεκλημένος καὶ ὁ φίλος του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐξέφραζεν ὁ γαμβρὸς τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην του διὰ τὴν καλὴν συμβουλὴν του. Τὸν ἠθελε μάλιστα καὶ κουμπάρον, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲ κανένα τρόπον δὲν συγκατένευσε.

Μετὰ ἐν περιπτῶ ἔτος ὁ γαμβρὸς ἐπεσκέφθη τὸν φίλον του. Ἦτο κατηγῆς καὶ ἐφαίνετο καταβεβλημένος.

— Ὁραίαν συμβουλὴν, λέγει, μοῦ ἔδωκες πέρυσι. Σὲ ἤκουσα καὶ τὴν ἐπῆρα, ὅπου νὰ μὴ τὴν εἶχα ἰδεῖ ποτέ!

— Πολὺ λυποῦμαι νὰ σὲ βλέπω μετανοημένον. Ἀλλὰ συμβουλὴν θεθαίως ἐγὼ δὲν σοῦ ἔδωκα.

— Δὲν μ' ἐσυμβούλευσες νὰ κάμω ὅ,τι μοῦ εἶπῃ ἡ καμπάνα;

— Τοῦτο, ναί, σοῦ τὸ εἶπα.

— Λοιπὸν; Ἡ καμπάνα μοῦ εἶπε νὰ τὴν πάρω. Τὴν ἐπῆρα καὶ τὴν ἔπαθα.

— Δὲν πιστεύω νὰ πταίῃ ἡ καμπάνα. Δὲν θὰ τὴν ἤκουσες καλά.

— Πῶς δὲν τὴν ἤκουσα; Μοῦ ἐρώναζε! Νὰ τὴν πάρῃς, νὰ τὴν πάρῃς!

— Πολὺ τὸ ἀμφιβάλλω. Πήγαινε νὰ τὴν ἀκούσῃ; καλὰ καὶ ἔπειτα ἔρχου νὰ μοῦ παραπονήσῃς.

Ἀνεχώρησε στενοχωρημένος ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐπέστρεψε περίλυπος εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ ἐκκλησία ἦτο εἰς τὸν δρόμον του, ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἐσπερινοῦ ἐπλησίαζε. Ἦτο βέβαιος ὅτι εἶχεν ἀκούσει ἐξαιρετα πρὸ ἐνὸς ἔτους τὴν φωνὴν τῆς καμπάνας λέγουσαν! «νὰ τὴν πάρῃς». Ἡθέλησεν ὅμως νὰ βεβαιωθῆ καὶ πάλιν, διότι τὸν εἶχε σκανδαλίσει ὁ δισταγμὸς τὸν ὁποῖον ἐξέφρασε περὶ τούτου ὁ φίλος του.

Ἀρχίζει νὰ σημαίνῃ. Τίγκ τὸγκ!... Περιεργον! Τὸ λέγει καθαρὰ ἡ καμπάνα. Νὰ μὴ τὴν πάρῃς, τίγκ, τὸγκ, νὰ μὴ τὴν πάρῃς, Μὴ, μὴ, νὰ μὴ τὴν πάρῃς!

Ὁ ἄθλιος ἤκουε καὶ ἐσυλλογίζετο. Μὴ δὲν ἤκουσε τῷ ὄντι καλὰ πέρυσιν; ἢ μήπως καὶ πέρυσιν καὶ ἐφέτος ἡ καμπάνα ἄλλο δὲν ἔλεγε παρεκτὸς ὅ,τι αὐτὸς ἐπεθύμει;

— Τί μοῦ πταίει ὁ φίλος μου, ἔλεγεν ἀναχωρῶν. Ἀνόητος ἐγὼ ν' ἀκούσω πέρυσι τὴν συμβουλὴν τῆς καμπάνας.

A. B.

Τὸ κατωτέρω δημοτικὸν ῥωσικὸν ποίημα ψάλλεται ὑπὸ τῶν Κοπτσάρ, ῥαφφῶντων τῆς Μικρᾶς Ῥωσίας. Καίτοι ἐν αὐτῷ ἐπαναλαμβάνονται αἱ πολλάκις μετὰ τὰ Ἔργα καὶ Ἡμέραι τοῦ Ἡσιόδου λεχθεῖσα ἰδέαι περὶ ἐλλείψεως δικαιοσύνης καὶ κατισχύσεως τῆς ἀδικίας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, οὐχ ἦττον ὅμως δὲν στερεῖται ἐνδιαιφερόντος τινοῦ ἢ τοιαύτη πικρὰ ἔκφρασις τῶν παραπόνων τοῦ ῥωσικοῦ λαοῦ κατὰ τῆς ἐπὶ αἰῶνας καταπιεζούσης αὐτὸν ἀδικίας τῶν ἀρχόντων. Ἡ παρῆσσις μάλιστα τῆς δικαιοσύνης ὡς μητρὸς εἶναι πρωτότυπος καὶ ὠραία, ἡ δ' ἐν τέλει ἐκδηλουμένη παρηγορία, ἀπεικονίζει καλῶς τὴν πλήρη ἀπελπίσιν ἧτις

πατέρι τὸν ῥωσικὸν λαὸν περὶ ἀνορθώσεως τοῦ δικαιοῦ. — Ὁ ῥαψωδὸς προτοῦ ψάλλῃ τὸ ἔσμα τοῦτο ζητήσῃ πάντοτε συγγνώμην παρὰ τῶν περισταζομένων κυρίων διὰ τὰς ἐν αὐτῷ τοιμητὰς ἐκφράσεις.

Σ. τ. Δ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Ἡ δικαιοσύνη.

Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οὐδαμοῦ ὑπάρχει δικαιοσύνη· δικαιοσύνη οὐδαμοῦ εὐρίσκεται. Σήμερον ἡ δικαιοσύνη ζῆ ὑπὸ τοὺς νόμους τῆς ἀδικίας.

Σήμερον τὴν δικαιοσύνην κρατοῦσιν ἐν φυλακῇ οἱ πάν (οἱ ἄρχοντες). Ἡ ἀδικία παρακάθηται λίαν ἀνέτως μετὰ τῶν ἀρχόντων ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς τιμῆς.

Σήμερον ἡ δικαιοσύνη μένει ὀρθία παρὰ τὸ κεντρικὸν τῆς θύρας· ἡ ἀδικία κάθηται ἐπὶ θρόνου μετὰ τῶν ἀρχόντων ἐν τῇ κορυφῇ τῆς τραπέζης.

Ἡ δικαιοσύνη καταπατεῖται περιφρονητικῶς ὑπὸ τῶν ἀρχόντων, οἵτινες κινῶσιν ὑδρόμελι εἰς τὴν ἀδικίαν ἐπὶ πολυτελῶν κυπέλων.

Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οὐδαμοῦ ὑπάρχει δικαιοσύνη· δικαιοσύνη οὐδαμοῦ εὐρίσκεται. Καὶ ὅμως ἡ δικαιοσύνη ἐν τῷ κόσμῳ δμοιάζει τὸν πατέρα μας καὶ τὴν μητέρα μας...

Ὅταν τὰ τέκνα ἀπορραπισθῶσι καὶ μείνωσιν ἄνευ προστασίας καὶ στηρίγματος, κλαίουσι· κλαίουσι, καὶ ἀγνοοῦσι τί θὰ γίνωσι. Δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ τὴν θανοῦσαν μητέρα των.

Ἠ μήτερ! μήτερ ἀετοπτέρυγος, ποῦ νὰ σὲ εὐρωμεν; Οὔτε νὰ σε ἀγοράσωμεν δυνάμεθα, οὔτε νὰ σε πορισθῶμεν ἄλλως.

Ἠ! ἐὰν εἶχομεν ἀγγέλων πτέρυγας, πῶς θὰ ἰπάμεθα πρὸ σοῦ!

Διότι τὸ τέλος τοῦ κόσμου ἐγγίζει· καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον ἀδελφόν του πρέπει ἕκαστος νὰ φυλάσσεται.

Πρὸς τί νὰ προστρέχωμεν εἰς τὰ δικαστήρια;... Δὲν εἶναι ἐλπίς νὰ εὐρωμεν ἐκεῖ τὴν δικαιοσύνην. Χρειάζεται χρυσὸς καὶ ἄργυρος πρὸς δεκαμὸν τῶν ἀρχόντων.

Εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν θέλοντα καὶ νῦν ἔτι νὰ ἐφαρμόζῃ τὴν δικαιοσύνην, εἴθε ὁ Θεὸς νὰ πέμψῃ ἄνωθεν εὐδαίμονας ἡμέρας!

Μόνον ἐν τῷ Θεῷ εὐρηται ἡ ἀληθὴς δικαιοσύνη. Αὐτὸς θὰ κολάσῃ τὴν ἀδικίαν, αὐτὸς θὰ κατασυντρίψῃ τοὺς ὑπερηφάνους!

N.

ΤΙ ΕΣΤΙ ΠΟΙΗΣΙΣ

Τί ἐστι ποίησις; ἦτον ἡ πρώτη τῆς παιδικῆς ηλικίας μου ἐρώτησις, ἡ πρώτη μου σκέψις.

Καὶ μία φωνὴ, φωνὴ μυστηριώδης μου ἐναυούριζε τὸν γλυκὺν ὕπνον, μου ἔλυε τὸ ἐρατεινὸν ζήτημα.

Φῶς καὶ ἀλήθεια, καρδιά καὶ νοῦς, γενναϊό-

της καὶ ὑπερηφάνεια, ἀγάπη καὶ ἔρως, πατρίς καὶ καθῆκον, ἰδοὺ ἡ ποίησις.

Καὶ ὁ μάρτυς πολεμιστῆς ὅταν κραδαίνῃ τὴν λόγχην, καὶ ὁ παῖς ὅταν ἐκδιώκῃ τὴν χρυσολίδα, ἡ ἀγρία τῆς τρικυμίας κραυγὴ, τὸ γλυκὺ τῆς ἀηδόνος κελάδημα, ἡ μοσχοδόλος ἀνθοδέσμη τῆς νεονύμφου, τὸ σπαρξικάρδιον νεκροφίλημα, ἰδοὺ ἡ ποίησις.

Ἐντολὴν ἔχει τὴν ἀρετὴν, ὕμνει τοῦ Ὑψίστου τὴν πρόνοιαν, θαυμάζει τὴν ἁρμονίαν τῶν κόσμων, παύνει τοὺς πόνους, ταπεινώνει τοὺς ὑβριστὰς, κεραυνοβολεῖ τοὺς τυράννους, ἀγιάζει τὴν κατάραν τοῦ ἀδικουμένου.

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

Ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἐλεημοσύνη παρὰ τοῖς
ΙΟΥΔΑΙΟΙΣ

Παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, καὶ τοι ὑποχρεωμένοι εἰς τὴν ἐλεημοσύνην, κα-
νονισμένην παρ' αὐτοῖς εἰς εἶδος δεκατισμοῦ ἢ φορολογίας, δὲν ἐμψυχούται ὅμως ἡ ἐπαιτεία, καὶ ὁ πενόμενος Ἑβραῖος δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν ψευδῶν ἐκείνων μέσων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ πτωχοὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν προκαλοῦσι τὴν συμπάθειαν τῶν δμοίων των. Πᾶς ὅστις ἔχει πενή-
κοντα γρόσια, ὀφείλει νὰ τὰ καταστήσῃ παντὶ τρόπῳ ἐνεργά· καὶ δὲν τὰ ἔχη, δανείζεται αὐτὰ ἐπὶ ἐγγυήσει καὶ τόκῳ μετριωτάτῳ ἀπὸ τοῦ Κορβανᾶ· καὶ, ἐὰν ἦν ὑγιής, ἐργάζεται ὅπως δύναται, ἀχθοφορεῖ, συλλέγει ῥάκια, ἀλιεύει· εἰς τὸν Ἑβραῖον «ἐργον οὐδὲν ὄνειδος». Κάλλιον νὰ μὴ ἐορτάσῃ τὸ σάββατον παρὰ νὰ ψυμοζή-
τησῃ. Ἐπειτα δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ πλουσίου· διότι καθῆκον ἐκείνου εἶνε νὰ ἔλθῃ πρὸς βοήθειαν τοῦ ἀδελφοῦ του. Τὴν δὲ διδομένην αὐτῷ ἐλεημοσύνην δὲν δέχεται ὡς σκύβαλον, ῥιπτόμενον ἐξ ἀνάγκης εἰς τοὺς κύνας, ἀλλ' ὡς ὀφειλὴν, ὡς δάνειον, ὡς βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου καὶ οἱ διδόντες θεωροῦσιν ἐκυτοὺς διανομεῖς καὶ οἰκονόμους· διότι παρὰ τοῖς ἀληθεῖς Ἰσραηλίταις, οὐχὶ τὸ δέκατον μόνον τῆς περιουσίας ἐκάστου, καθὼς ἐκαυχᾶτο ὁ Φαρισαῖος, ἀλλὰ τὸ πέμπτον ἀνήκει δικαιοματικῶς εἰς τοὺς πτωχοὺς, οὐ μόνον Ἰουδαίους, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἐθνικούς. Ἡ Μισνά, ἡ ὁποία εἰς πολλὰ εἶνε συγκαταβα-
τικωτέρα, καθὼς καὶ τὸ Ταλμούδ, προσδιορίζουσι τὸ πέμπτον, οὐχὶ τοῦ κεφαλαίου, ἀλλὰ τοῦ κέρδους μόνον, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Καὶ ὁ τρόπος δὲ τοῦ ἔλεειν ἐνεργεῖται παρ' αὐτοῖς μετὰ κρίσεως· οἱ συγγενεὶς καὶ οἰκετοὶ προηγούνται τῶν συμπολιτῶν, καὶ οὗτοι τῶν ξένων, αἱ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, καὶ οἱ αἰχμάλωτοι πάντων τῶν ἄλλων· ἡ δὲ ἀνάγκη αὐτῶν, καὶ ἰδίως τῶν γυναικῶν, εἶνε ἡ κυριωτέρα παρ' αὐτῶν ἐλεημοσύνη· πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ